



Date de réception : 21/11/2023

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-203/23 – 1

Zaak C-203/23

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

28 maart 2023

Verwijzende rechter:

Tribunal de première instance de Liège (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

10 maart 2023

Verzoekende partij:

PL

Verwerende partij:

Belgische Staat

Tribunal de première instance de Liège (rechtbank van eerste aanleg Luik,
België)

Division Liège (Afdeling Luik)

Vonnis

[omissis]

INZAKE

PL, [omissis], geboren te Kinshasa (Congo), [omissis]

Verzoekende partij, [omissis]

TEGEN

BELGISCHE STAAT, [omissis]

NL

Verwerende partij, [omissis]

[omissis]

I. PROCEDURE

[omissis]

Gelet op de stukken van de procedure, die volgens de regels is verlopen, en met name

- het vonnis van deze kamer van 14 januari 2022 [omissis],

- de beschikking van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 8 september 2022,

- [omissis]

[omissis]

II. FEITEN EN PREJUDICIËEL VERZOEK

II.1. PL, Congolees staatsburger, [is] eind 2010 België [binnengekomen].

II.2. Op 12 oktober 2010 [heeft] zij een asielverzoek [ingediend].

II.3. Op 4 juli 2012 [heeft] de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen [omissis] [geweigerd] haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

II.4. Op 25 juli 2012 [werd] op grond van deze beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten [afgegeven].

II.5. Op een niet nader genoemde datum [heeft] PL bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: „RvV”) beroep [ingesteld] tegen het besluit van 4 juli 2012 tot weigering van internationale bescherming.

II.6. Op 13 augustus 2012 [heeft] zij bij de [RvV] beroep tot schorsing en nietigverklaring [ingesteld] tegen het bevel van 25 juli 2012 om het grondgebied te verlaten.

II.7. Op 27 augustus 2012 [is] zij in het bezit [gesteld] van een „bijzonder verblijfsdocument” (bijlage 35) dat haar machtigt op het grondgebied te blijven tot de beslissing in haar beroep bij de [RvV] tegen de weigering van internationale bescherming van 4 juli 2012.

II.8. Op 13 september 2012 [heeft] zij op grond van artikel 9bis van de [wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: „wet van 15 december 1980”), een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend, die verzoek later op 14 januari 2013 door haar zou worden aangevuld.

II.9. Op 31 december 2012 [heeft] de [RvV] het beroep tegen het besluit tot weigering van internationale bescherming van 4 juli 2012 [verworpen]. Bijgevolg [is] het „bijzonder verblijfsdocument” (bijlage 35) van PL [ingetrokken]. [omissis]

II.10. Op 18 maart 2013 [is] de aanvraag van 13 september 2012 tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 niet-ontvankelijk [verklaard].

II.11. Op 21 maart 2013 [heeft] de [RvV] [omissis] het beroep tegen het bevel van 25 juli 2012 om het grondgebied te verlaten [verworpen].

II.12. Op 27 maart 2013 [is] tegen PL een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten [uitgevaardigd].

II.13. Op 29 mei 2013 [heeft] zij [beroep] ingesteld tot schorsing en nietigverklaring van het besluit van 18 maart 2013 [omissis] om haar aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf [op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980] niet-ontvankelijk te verklaren. [omissis]

II.14. Op 2 september 2019 heeft de [RvV] het beroep tegen dit besluit van 18 maart 2013 [verworpen]. [omissis]

II.15. Op 19 september 2019 [heeft] PL administratief cassatieberoep [ingesteld] bij de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (België) tegen het op [de] grondslag van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 door de [RvV] op 2 september 2019 gewezen arrest.

II.16. Bij arrest nr. 250 863 van 10 juni 2021 [heeft] de Raad van State het op de grondslag van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingestelde cassatieberoep, na negatief advies van het auditoraat, [verworpen].

II.17. Bij dagvaarding van 26 juli 2021 [heeft] PL de onderhavige procedure [ingeleid].

II.18. In hun laatste conclusie luidt het standpunt van partijen als volgt.

PL verzoekt de rechtbank:

„de vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren en alvorens recht te doen het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende vraag voor te leggen:

Is het Unierecht, met name de bepalingen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van richtlijn 2008/115/EG, van toepassing op een praktijk van een lidstaat op grond waarvan die ter plaatse een vreemdeling kan regulariseren die er illegaal verblijft? Indien het

antwoord bevestigend is, moeten de artikelen 5, 6 en 13 van richtlijn 2008/115/EG, gelezen in samenhang met de [overwegingen 6 en 24] daarvan, alsook de artikelen 1, 7, 14, 20, 21, 24 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aldus worden uitgelegd dat wanneer een lidstaat in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen overweegt om aan een illegaal op zijn grondgebied verblijvende derdelander een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven, enerzijds, die lidstaat van deze derdelander kan eisen dat hij eerst aantoonst dat het onmogelijk is om zijn aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen en, anderzijds, het toegestaan is dat deze lidstaat in zijn wetgeving geen – a fortiori objectieve – voorwaarden en criteria opneemt aan de hand waarvan deze schrijnende gevallen, humanitaire of andere redenen kunnen worden aangetoond, waardoor elke beslissing op een dergelijke aanvraag onvoorzienbaar of zelfs arbitrair is? Indien het toegestaan is dat deze criteria niet in de wetgeving worden vastgelegd, wordt bij weigering het recht op een doeltreffende voorziening in rechte dan niet geschonden doordat beroep enkel mogelijk is op grond van legaliteitsoverwegingen, met uitsluiting van opportuniteitsoverwegingen?

De Belgische Staat te gelasten haar schriftelijk de positieve en objectieve criteria voor regularisatie op [de] grondslag van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 [omissis] [procedure] mee te delen, zodat zij een bruikbaar verzoek om regularisatie kan indienen.

Ter vergoeding van de materiële en immateriële schade als gevolg van voormelde fouten, [heeft] PL [geconcludeerd] tot veroordeling van [de Belgische Staat] tot betaling van een voorlopig bedrag van één EUR. Met betrekking tot het overige de beslissing aan te houden.

[omissis] [procedure]”

De Belgische staat [concludeert] tot:

„[omissis]

[omissis] [onbevoegdverklaring en exceptie van niet-ontvankelijkheid]

Subsidiair: ongegrondverklaring van het verzoek van verzoekster;

[omissis] [procedure] ”.

III. ANALYSE

III.1. Rechtsmacht, bevoegdheid en ontvankelijkheid

[omissis]

[omissis] [gronden die niet relevant zijn voor het prejudiciële verzoek]

Het verzoek is ontvankelijk.

III.2. Grondslag

Artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie bepaalt het volgende:

„Het Hof van Justitie van de Europese Unie is bevoegd, bij wijze van prejudiciële beslissing, een uitspraak te doen

- a) over de uitlegging van de Verdragen,
- b) over de geldigheid en de uitlegging van de handelingen van de instellingen, de organen of de instanties van de Unie.

Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechterlijke instantie van een der lidstaten, kan deze instantie, indien zij een beslissing op dit punt noodzakelijk acht voor het wijzen van haar vonnis, het Hof van Justitie verzoeken over deze vraag een uitspraak te doen. [...]

Partijen verschillen van mening over de vraag of het Unierecht in deze zaak al dan niet van toepassing is en welke gevolgen daaraan moeten worden verbonden.

PL betoogt, primair, [als volgt]:

„Niet-naleving van het Unierecht,

De weigering om de positieve criteria voor de regularisatie (van het verblijf) openbaar te maken is eveneens onverenigbaar met het Unierecht[,] ongeacht wat de Raad van State hierover zegt.

Artikel 9bis van de wet [van 15 december 1980] valt binnen de ruimte die lidstaten wordt geboden door artikel [6, lid 4,] van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB 2008, L 348, blz. 98) (hierna ook: ‚terugkeerrichtlijn’): *“De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun*

grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

Overweging 6 ervan luidt: *“De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven.”*

In overweging 24 valt te lezen: *“In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend.”*

Artikel 1 van het [Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; hierna: ‚Handvest’] luidt: *„De menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd.”* Artikel 7 ervan waarborgt de eerbiediging van het privéleven, artikel 15 het recht om te werken, en de artikelen 20 en 21 de beginselen van gelijkheid voor de wet en non-discriminatie.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het [arrest van 5 juni 2014, Mahdi (C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320)] geoordeeld als volgt:

„87. Zoals blijkt uit de doelstelling van richtlijn 2008/115, die in punt 38 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht, strekt deze richtlijn niet tot een regeling van de verblijfsvoorwaarden op het grondgebied van een lidstaat van illegaal verblijvende derdelanders ten aanzien van wie een terugkeerbesluit niet kan of niet kon worden uitgevoerd.

88. Volgens artikel 6, lid 4, van richtlijn 2008/115 kunnen de lidstaten echter, wanneer zich schrijnende gevallen of humanitaire of andere redenen voordoen, beslissen een illegaal op hun grondgebied verblijvende derdelander een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. Tevens staat in punt 12 van de considerans van deze richtlijn te lezen dat de lidstaten aan illegaal verblijvende derdelanders, die nog niet kunnen worden uitgezet, een schriftelijke bevestiging van hun situatie dienen af te geven. Aangaande de concrete

invulling van deze schriftelijke bevestiging beschikken de lidstaten over een ruime mate van beleidsvrijheid.’

Ook al heeft de retourrichtlijn tot doel om *„op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, teruggezonden kunnen worden’*, ingevolge artikel [6, lid 4,] ervan mogen de lidstaten om humanitaire of om andere redenen een verblijfstitel te geven, wat het geval is wat betreft artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Dit is erkend door de RvV (arrest 168 510 van 27 mei 2016): *„Bovendien bepaalt artikel 6, lid 4, van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 dat de verwerende partij de mogelijkheid behoudt het verblijf „om humanitaire of om andere redenen’ te regulariseren’*, en volgens overweging 6 van deze richtlijn moeten *„[o]vereenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU [...] beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf’* (in die zin arrest van de Raad van State, nr. 232 758 van 29 oktober 2015). Dit arrest is in stand gebleven (arrest 238 170 van 11 mei 2017).

Aangezien de terugkeerrichtlijn een besluit tot niet-terugkeer dus toelaat (zie ook [overweging 12] ervan), zijn de voor deze richtlijn geldende beginselen op een dergelijk besluit van toepassing, met name artikel 12 ervan, dat voorschrijft dat de genomen besluiten de feitelijke en de rechtsgronden vermelden, alsmede [overweging 6] ervan, waarin valt te lezen dat in alle gevallen objectieve criteria moeten worden gehanteerd: *„Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, [...].’*

Volgens de Raad van State *„hoeft de door de verzoekende partij in overweging gegeven prejudiciële vraag niet aan het Hof van Justitie van de Europese Unie te worden voorgelegd, aangezien richtlijn 2008/115/EG de voorwaarden en procedures voor de indiening van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf niet regelt. Aangezien deze vaststelling zo duidelijk is dat er geen ruimte is voor redelijke twijfel, is de Raad van State niet verplicht zich tot het Hof van Justitie van de Europese Unie te wenden.’*

Deze duidelijkheid wordt tegengesproken door de eerder in het arrest gedane constatering dat *„V. Michiels, eerste auditeur, een andersluidend advies heeft uitgebracht’*, volgens hetwelk *„[a]rtikel 6, lid 4, van voornoemde richtlijn 2008/115 voorziet in een uitzondering op de verplichting van de lidstaten om een terugkeerbesluit uit te vaardigen ten aanzien van illegaal verblijvende derdelanders, door te bepalen dat geen terugkeerbesluit kan*

worden uitgevaardigd wanneer een lidstaat naar eigen goeddunken besluit aan dergelijke derdelanders om humanitaire redenen een zelfstandige verblijfsvergunning te geven. Artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 stelt evenwel niet alleen de voorwaarden vast waaronder een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op Belgisch grondgebied kan worden ingediend, als uitzondering op de regel van artikel 9 van de wet, volgens welke deze machtiging moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, maar maakt het ook mogelijk om, wanneer aan deze vereisten van ontvankelijkheid is voldaan, in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, met name om humanitaire of om andere redenen, in het geval van een derdelander die illegaal op het grondgebied verblijft, zoals bedoeld in artikel 6, lid 4, van voornoemde richtlijn 2008/115. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 168 510 van 27 mei [2016] heeft opgemerkt, moet derhalve worden aangenomen dat artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 een gedeeltelijke omzetting van artikel 6, lid 4, van richtlijn 2008/115 vormt en binnen het kader valt van de mogelijkheid die de lidstaten hebben om te besluiten een zelfstandige verblijfsvergunning om humanitaire redenen te geven. Bijgevolg kan ervan worden uitgegaan dat, los van het feit dat richtlijn 2008/115 niet tot doel heeft de voorwaarden voor verblijf op het grondgebied van een lidstaat van illegaal verblijvende derdelanders te regelen aangezien een dergelijke regeling uitsluitend een zaak van nationaal recht is, artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 een omzetting van die richtlijn (van artikel 6, lid 4, ervan) vormt en dat de voor die richtlijn geldende beginselen ook van toepassing zijn op beslissingen die op die bepaling zijn gebaseerd. Anders dan de verwerende partij betoogt, lijkt overweging 6 van deze richtlijn, volgens welke beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, bijgevolg van toepassing op een op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 genomen besluit tot niet-ontvankelijkheid, evenals overweging 24, volgens welke in deze richtlijn de grondrechten en de beginselen in acht worden genomen die met name in het Handvest worden erkend.’

Vervolgens geeft [verzoekster] de in het dictum bedoelde vraag [in overweging].

Mocht het Belgische recht niet in overeenstemming met het Unierecht worden bevonden, dan zijn het ontbreken van wettelijke criteria voor regularisatie, de bestuurspraktijk van de staat en de op het Belgische recht gebaseerde beslissingen van de bestuursrechters duidelijk onjuist.

Nu de Raad van State de evidentie hiervan niet heeft vastgesteld, moet het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing worden verzocht.

Subsidiair: [artikel 267, derde alinea,] VWEU bepaalt dat indien een prejudiciële vraag *wordt opgeworpen in een bij een nationale rechterlijke instantie aanhangige zaak betreffende een gedetineerde persoon, [...] het Hof zo spoedig mogelijk uitspraak [doet]*. Het stellen van een prejudiciële vraag is normaliter facultatief, maar verplicht voor rechters die in laatste aanleg uitspraak doen, met inbegrip van de Raad van State als cassatierechter, zoals in casu. De Raad van State was dus verplicht een prejudiciële vraag te stellen. Door dat niet te doen, heeft hij een fout gemaakt.

Wat de onverenigbaarheid met het Unierecht betreft, verwijst de verwerende partij naar het arrest van de Raad van State van 10 juni 2021, volgens hetwelk *artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dus niet binnen het kader van de uitvoering van artikel 6, lid 4, van richtlijn 2008/115/EG valt*.

De verwerende partij betoogt terecht dat dit arrest in kracht van gewijsde is gegaan, maar de verzoekende partij betoogt op haar beurt dat de in dit arrest gevolgde redenering onjuist is en dat de Staat ook om die reden aansprakelijk is.

Uit de omzettingstabel van richtlijn 2008/115/EG [omissis], die de concordantie tussen richtlijn 2008/115 en de nationale omzettingsmaatregelen weergeeft, blijkt namelijk dat artikel [6, lid 4,] van de terugkeerrichtlijn is omgezet in de artikelen 9bis en 9ter van de wet van 15 december 1980.

Heeft de Belgische wetgever besloten om artikel [6, lid 4,] van richtlijn 2008/115 om te zetten in artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, dan kan, om te beginnen, noch de verwerende partij noch haar rechterlijke instanties tot een andersluidend besluit/oordeel komen en moeten, voorts, indien artikel 9bis geacht wordt artikel [6, lid 4,] van richtlijn 2008/115 te hebben omgezet, de daarin gehanteerde beginselen ook in het Belgische recht [worden toegepast], zodat de gestelde vraag volkomen relevant is voor de beoordeling van de vraag of er sprake is van een fout van de Staat:

- die in zijn wetgeving geen objectieve criteria hanteert;
- die onbekende criteria hanteert, wat haaks staat op elke vorm van objectiviteit;
- waarvan de rechterlijke instanties beweren dat zijn wetgeving en bestuurspraktijk in overeenstemming zijn met het Unierecht;
- waarvan de hoogste rechterlijke instantie weigert zich tot het Hof van Justitie van de Europese Unie te wenden, daarmee in strijd handelend

artikel 267, derde alinea, VWEU (niet door de verwerende partij betwist).

Besluiten op grond van de terugkeerrichtlijn moeten op objectieve criteria berusten [overweging 6]. Dit is de enige manier om willekeur uit te sluiten [arrest van 15 maart 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, punt 38].”

De Belgische Staat betoogt:

„24. Wat betreft de beweerde onverenigbaarheid met het Unierecht verwijst de Belgische Staat naar het arrest van de Raad van State van 10 juni 2021 (reeds aangehaald) [...]

In zijn arrest van 10 juni 2021 is de Raad van State reeds in de gelegenheid geweest dit verzoek af te wijzen en hierbij te benadrukken dat:

„het Hof van Justitie van de Europese Unie niet om een prejudiciële beslissing [hoeft] te worden verzocht, aangezien richtlijn 2008/115/EG de voorwaarden en procedures voor de indiening van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf niet regelt. Aangezien deze vaststelling zo duidelijk is dat er geen ruimte is voor redelijke twijfel, is de Raad van State niet verplicht zich tot het Hof van Justitie van de Europese Unie te wenden.’

Bijgevolg hoeft de zaak niet aan het Hof van Justitie van de Europese Unie te worden voorgelegd en zal voor het overige worden verwezen naar het arrest van de Raad van State van 10 juni 2021 [...].”

Het staat aan het Hof van Justitie van de Europese Unie om te bepalen of het Unierecht al dan niet van toepassing is en, zo ja, of het Unierecht al dan niet is geschonden.

[omissis]

OM DEZE REDENEN,

HET TRIBUNAL DE PREMIÈRE INSTANCE DE LIÈGE, [omissis]

[omissis]

[omissis] [procedure]

Verzoek het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

“Is het Unierecht, met name de bepalingen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van richtlijn 2008/115/EG, van toepassing op een praktijk van een lidstaat op grond waarvan die ter plaatse een vreemdeling kan regulariseren die er illegaal verblijft? Indien het

antwoord bevestigend is, moeten de artikelen 5, 6 en 13 van richtlijn 2008/115/EG, gelezen in samenhang met de overwegingen 6 en 24 daarvan, alsook de artikelen 1, 7, 14, 20, 21, 24 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aldus worden uitgelegd dat wanneer een lidstaat in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen overweegt om aan een illegaal op zijn grondgebied verblijvende derdelander een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven, enerzijds, die lidstaat van deze derdelander kan eisen dat hij eerst aantoot dat het onmogelijk is om zijn aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen en, anderzijds, het toegestaan is dat deze lidstaat in zijn wetgeving geen – a fortiori objectieve – voorwaarden en criteria opneemt aan de hand waarvan deze schrijnende gevallen, humanitaire of andere redenen kunnen worden aangetoond (hetzij wat de ontvankelijkheid betreft, door te eisen dat het bewijs wordt geleverd van buitengewone omstandigheden zonder die te omschrijven, hetzij wat de gegrondheid betreft, door geen enkel objectief criterium vast te stellen op grond waarvan kan worden bepaald welke, met name humanitaire, redenen recht geven op een toestemming tot verblijf), waardoor elke beslissing op een dergelijke aanvraag onvoorzienbaar of zelfs arbitrair is? Indien het toegestaan is dat deze criteria niet in de wetgeving worden vastgelegd, wordt bij weigering het recht op een doeltreffende voorziening in rechte dan niet geschonden doordat beroep enkel mogelijk is op grond van legaliteitsoverwegingen, met uitsluiting van opportunititeitsoverwegingen?”

[omissis]